

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 248.331 van 22 september 2020
in de zaak A. 231.787/X-17.801**

In zake: 1. de BV CASH POT
2. Sander COBBAERT
3. Steffen COBBAERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Frederik Van Tittelboom
kantoor houdend te 9552 Herzele
Pastorijstraat 30
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD NINOVE, vertegenwoordigd door :
1. het college van burgemeester en schepenen
2. de burgemeester
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Colin De Beir
kantoor houdend te 9500 Geraardsbergen
Pastorijstraat 19
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 16 september 2020, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het besluit van de burgemeester van de stad Ninove van 9 september 2020 waarbij aan café Den Blompot het verbod wordt opgelegd om enige vorm van activiteit uit te oefenen tot en met 30 september 2020.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 september 2020, om 15.40 uur.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Frederik Van Tittelboom, die verschijnt voor verzoekers, en advocaat Matthijs De Bruyn, die *loco* advocaat Colin De Beir verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekers verklaren de eigenares en uitbaters te zijn van café Den Blompot, Koepoortstraat 6 te Ninove.

Naar aanleiding van klachten over hinder wordt door de burgemeester van de stad Ninove aan de inrichting een eerste “afsprakennota” “opgelegd” op 12 oktober 2016 (aangepast op 16 november 2016), en vervolgens op 19 april 2017 en 22 mei 2019.

Op 28 augustus 2020 nodigt de burgemeester de uitbater uit, onder verwijzing naar “de historiek van (overlast)feiten” en naar het herhaald niet eerbiedigen van de hygiënemaatregelen in het kader van COVID-19, waaronder *social distancing*, voor een hoorzitting “vooraleer maatregelen te treffen”.

De hoorzitting heeft plaats op 3 september 2020.

Bij besluit van 9 september 2020 legt de burgemeester, onder aanvoering van de artikelen 134ter en 134^{quater} van de nieuwe gemeentewet het verbod op om in café Den Blompot enige vorm van uitbating of activiteit uit te oefenen, vanaf de betekening van het besluit tot en met 30 september 2020.

Het college van burgemeester en schepenen bevestigt en bekrachtigt het besluit op 14 september 2020.

IV. Ontvankelijkheid

4. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering in zoverre ze uitgaat van de derde verzoeker.

Een onderzoek van en een uitspraak over de exceptie zouden zich alleen opdringen indien aan de grondvoorwaarden voor een schorsing voldaan mocht zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende

noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

VI. Voorwaarde van een ernstig middel

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. In een eerste middel betogen verzoekers dat de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze tot stand is gekomen doordat de burgemeester noch in de oproeping naar de hoorzitting, noch tijdens de hoorzitting zelf, op enige wijze heeft aangegeven dat het haar bedoeling was om tot een tijdelijke sluiting van hun inrichting over te gaan. Hierdoor hebben verzoekers niet op een nuttige wijze voor hun standpunt kunnen opkomen.

Beoordeling

7. Naar verzoekers beweren hebben zij tijdens de hoorzitting niet nuttig hun verweermiddelen kunnen doen gelden omdat zij niet wisten dat zij een tijdelijke sluiting riskeerden.

Dit lijkt feitelijk onjuist.

Zowel uit het verzoekschrift zelf, als uit het proces-verbaal van de hoorzitting blijkt op het eerste gezicht dat het verzoekers niet onbekend kon zijn dat tot de eventueel te nemen “maatregelen” waaromtrent de burgemeester hen, blijkens haar uitnodiging van 28 augustus 2020, wou horen, ook een sluiting behoorde.

Volgens het verzoekschrift heeft de raadsman van verzoekers zelfs direct aan de burgemeester gevraagd “of het de bedoeling was om tot een aanvaardbare oplossing te komen, dan wel om het café te sluiten”.

Blijkens het proces-verbaal van het verhoor concludeerde de raadsman op zeker moment: “je zit op een tweespalt: enerzijds wil de burgemeester het café sluiten, maar dan kom je in een conflictsituatie waar je het einde niet ziet”. Tevens vermeldt het proces-verbaal *in fine*:

“Steffen [zijnde derde verzoeker] geeft aan dat ze met 4.000 euro vaste kosten zitten. Dat het sluiten mogelijk kan leiden tot een faillissement.”

8. Het middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. In een *eerste middelonderdeel* argumenteren verzoekers dat voor een sluiting van een inrichting vereist is dat elke verdere vertraging in het nemen van de beoogde maatregel een ernstig nadeel kan berokkenen en dat de bestreden beslissing niet concreet aangeeft welk ernstig nadeel dreigt indien de maatregel van een tijdelijke sluiting niet zou worden genomen. In het verleden is voor de vermeende verstoring van de openbare orde altijd een bevredigende oplossing gevonden zonder dat een tijdelijke sluiting aan de orde was. De klacht van 5 september 2020 toont niet aan dat nu niet weer een dergelijke oplossing kon worden bereikt. Wat de bescherming van de volksgezondheid betreft gaat de burgemeester voort “op verslagen welke *in concreto* in hoofde van verzoekende partijen een uiterst subjectief en onbetrouwbaar karakter bekleden”.

Volgens een *tweede middelonderdeel* past de bestreden beslissing de meest verregaande maatregel toe, zonder dat enige tussenmaatregel

werd overwogen of via bijkomend overleg een nieuwe afsprakennota werd opgesteld. De verslagen van de Taskforce Lokale Economie bevatten geenszins alleen maar negatieve elementen. Ook in de veiligheidsverslagen kan “uiteindelijk een genuanceerd verhaal worden gelezen”. Het administratief verslag van de lokale politie van 24 augustus 2020 is deels betwistbaar, deels te nuanceren. De opgelegde maatregel is volgens verzoekers niet evenredig met de aangevoerde feiten, “minstens dient redelijkerwijze te worden aangenomen dat andere en mindere ingrijpende maatregelen door de burgemeester konden worden opgelegd, zoals het verleden dit steeds heeft aangetoond”.

Beoordeling

10. De Raad van State valt ten minste in de huidige stand van de procedure niet bij dat de bestreden beslissing niet concreet zou aangeven welk ernstig nadeel de sluiting beoogt af te wenden.

Na verwezen te hebben naar verslagen van de TaskForce Lokale Economie over nachtlawaai en het herhaaldelijk niet eerbiedigen van de coronamaatregelen, naar verslagen van de veiligheidsvergadering waarin ook al sprake is van herhaalde (geluids)overlast en het aanhoudend niet respecteren van de coronamaatregelen, en naar een administratief verslag van de lokale politie van 24 augustus 2020 waaruit blijkt dat er sedert 21 augustus 2020 herhaaldelijk politie-interventies nodig zijn geweest ter gelegenheid waarvan werd vastgesteld dat de coronamaatregelen niet nageleefd werden, overweegt de burgemeester dat het haar toekomt “om uit te maken welke maatregel de meest geëigende is om in voorliggend geval de openbare orde te herstellen en te voorkomen dat ze in de toekomst nog kan worden verstoord resp. de volksgezondheid te beschermen”.

11. Ook al eerder zijn er overlastproblemen met betrekking tot de inrichting van verzoekers geweest. Die problemen leidden ertoe dat de burgemeester, na de uitbater te hebben gehoord, aan de inrichting een afsprakennota oplegde op 12 oktober 2016, op 19 april 2017, op 22 mei 2019.

Naar vooralsnog uit de bestreden beslissing wordt opgemaakt, is het voor de burgemeester thans evenwel genoeg geweest: de overlast blijft aanhouden; de uitbater heeft herhaaldelijk de kans gekregen om zich te conformeren aan de geldende verplichtingen; aan de afspraken die op 22 mei 2019 werden opgelegd wordt “géénszins” tegemoetgekomen. Mede in achtgenomen het systematisch negeren van de coronamaatregelen, besluit zij dat dit keer de meest aangepaste maatregel met het oog op de vrijwaring van de openbare orde en rust, respectievelijk de volksgezondheid, een sluiting van drie weken is.

12. Dat dit oordeel de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat en dat de burgemeester eens te meer moest hebben volstaan met het maken van nieuwe afspraken, op straffe van een “onevenredige” beslissing te nemen, wordt vooralsnog niet aangenomen.

Globaal beschouwd, lijken de verslagen van de TaskForce Lokale Economie, de verslagen van de veiligheidsvergaderingen en het administratief verslag van de lokale politie van 24 augustus 2020 voldoende te onderbouwen dat de overlast ten gevolge van de uitbating van café Den Blompot, die al sinds jaren een probleem vormt, blijft aanhouden en dat de uitbating nu ook nog een gevaar voor de openbare gezondheid dreigt op te leveren. Een enkele positieve vermelding van café Den Blompot in de verslagen lijkt op het eerste gezicht niet van aard om dat beslissend te ontkrachten. Dat geldt op het eerste gezicht ook voor de loutere bewering dat de processen-verbaal van de politie “gekleurd” zouden zijn en de aangevoerde verslagen “subjectief en onbetrouwbaar”.

13. Dat, ten slotte, de aangevochten beslissing de meest verregaande maatregel toepast, is zonder meer foutief. Een sluiting op grond van artikel 134ter en artikel 134^{quater} van de nieuwe gemeentewet mag tot drie maanden gaan, wijl de opgelegde sluiting drie weken duurt.

14. Het tweede en laatste middel is in zijn beide onderdelen niet ernstig.

Aangezien aldus blijkt dat verzoekers geen ernstig middel aanvoeren, is alvast één van de cumulatieve grondvoorwaarden voor een schorsing niet vervuld. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing in haar geheel te verwerpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Verzoekers worden, elk voor een derde, verwezen in de kosten van de vordering, begroot op het rolrecht van 600 euro, een bijdrage van 20 euro en een aan de verwerende partij verschuldigde rechtsplegingsvergoeding van 700 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig september tweeduizend twintig, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust, kamervoorzitter,
bijgestaan door

Frank Bontinck, griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Johan Lust